

DINU SĂRARU

la
50
de
ani

Cocoșul de Horezu s-a desprins din smaltul lutului vilcean și, în ultimele ceasuri ale bătrânului ghenarie, a zvirlit albă lănci de sunet, cincizeci la număr, pentru confratele nostru Dinu Săraru. Este o mare onoare să devii un reper al permanențelor din ținutul Vilcea, și un prilej de sinceră satisfacție pentru noi, cronicarii de teatru, de a-i aduce aici, în cîteva cuvinte adevărate și calde, urarea curată și totdeauna binevenită : „La mulți ani!”

La mulți ani vrednicului om de teatru Dinu Săraru, publicistului ingenios și romancierului îmbrățișat, de la prima sa carte, de bucuria de a primi Premiul Academiei Române !

La cincizeci de ani, Dinu Săraru uită că posedă, în nobilă valută, o întreagă jumătate de secol, și iată-l, tînăr și puternic și îndrăzneț, intră, ca într-un continent, în cealaltă jumătate. Este energia pe care numai înțelepciunea lupului mitic și strămoșesc (Vilcea înscamnă, în limba celor de demult, țara lupilor) o poate angaja, cu o voință demnă de toate invidiile. A vrut să imprime Teatrului Mic un ritm și o tensiune pe care numai valorile incontestabile le pot mereu improspăta ; și a reușit. A vrut să slujească noțiunea de intelectual comunist prin lumina prezenței definitive în prezent ; și a reușit. A vrut să fie prozatorul care nu abdică nici de la tronul esteticii, dar nici de la cel al principiilor politice ; și a reușit.

Întrebat unde i-a cunoscut și cine sînt țărani din cărțile sale, dacă este sigur că îi cunoaște pînă la suflet, Săraru a răspuns, cu firescul replicii unui Ion Roată, că el însuși este inimă din inima lor. Poate aici stă secretul cel mai adînc al forței cu care omul de cultură Dinu Săraru se adaugă celor care vor să țină în drepturile ei cultura românească. Cel care a muncit la nașterea griului știe că între griu și spiritualitate există o sublimă frățietate. Ca în principiul vaselor comunicanțe, griul naște gînd, și gîndul dă frumusețea și odihna și tălmăcirea acestei unice minuni, lumea. Iar între griu și spiritualitate stă, a stat și va rămîne, ca o cumpănă neostenită, țăranul. Hrănitorul perpetuu prin veacuri.

Să ne mai întrebăm atunci de ce iubește munca Dinu Săraru ? De ce colegii lui îi spun, cu admirație, acum, la mulți ani ?

Paul TUTUNGIU